

ต้นมาร์ท
การกิจ
พิชิตหัวใจ
คุณสามี

再少年

ลวี่เหยียนเฉียนเอ๋อ (绿野千鹤) เขียน
qMondae แปล สือลิว (-时六-) ภาพ

บทที่ 46

ฮี้โร่

ทนายความถือใบรายการที่แก้ไขแล้วเดินจากไปด้วยหัวใจหนักอึ้ง
 หยางเจินโยนลู่อวี่ที่ไม่น่าไว้วางใจเข้าแคปซูลเกมมิ่ง พอไลฟ์เริ่มเขาก็ไปนั่ง
 จับตามองความคืบหน้าของทีมข้อมูลอยู่ด้านหลัง ไลฟ์หลายวันที่ผ่านมาเริ่ม
 เข้าที่เข้าทางแล้ว คนในทีมข้อมูลค่อยๆ คืบคลานกับงาน ไม่จำเป็นต้องให้เขา
 เข้าไปคุมด้วยตัวเอง เหล่าหยางลูปศิระมะมันโล้น ในที่สุดก็ผ่อนคลายลงมาได้บ้าง
 "ประธานหยาง คุณได้ยืมเรื่องหลี่เซาหรือยังครับ" พนักงานคนหนึ่ง
 ในทีมข้อมูลเห็นเขาร่างๆ เลยแอบกระเียบเข้ามาหา

หยางเจินเงยหน้าจากหน้าจอไลฟ์สตรีม เลิกคิ้วเล็กน้อย "ว่าไง"

วันนั้นที่ลู่อวี่ลากเขาไปจัดการหลี่เซาตอนกำลังเมาได้ที่ ถึงตอนทำ
 จะรู้สึกดีมากก็เถอะ แต่พอสว่างมาแล้วเขาค่อนข้างกลัวไม่น้อย ถ้าเกิดหลี่เซา
 แจ้งความแล้วสืบรู้ว่าเป็นฝีมือพวกเขาสองคนล่ะก็จะเป็นเรื่องใหญ่แน่

สองวันมานี้เขาพยายามควบคุมตัวเองไม่ไปสอบถามสถานการณ์
 ของหลี่เซา เพราะกลัวว่าจะหลุดหลุมฝังตัวเองเข้า

"ฮี้ๆ คุณคงไม่ได้อยู่ในกลุ่ม 'พันธมิตรปราบปรามหลี่เซา' สินะ ไ้เวอร์นั้น
 โดนต่อยศครับ!" ตอนที่หยางเจินลาออกมาทำบริษัทเอง เพื่อนร่วมงานไม่น้อย
 ได้ตามเขามาด้วย พนักงานคนนี้เป็นเพื่อนร่วมงานเก่าของเขาและเคยถูกรังแก
 ด้วยน้ำมือของหลี่เซาเหมือนกัน

"เกิดอะไรขึ้น" หยางเจินไม่ได้หันหน้าไป ทำเป็นกำลังดูไลฟ์สตรีม

ทักษะการแสดงเขาไม่ดีเท่าลู่อวี่ กลัวควบคุมตัวเองไม่อยู่แล้วจะหลุดพิรุณ คราวหน้าเดี่ยวต้องเรียนรู้การจัดการสีหน้ากับทนายคนนั้นสักหน่อยแล้ว รายนั้นนะเรียกได้ว่าถึงภูเขาไฟซานถล่มลงตรงหน้าใบหน้าคงไม่เปลี่ยนสีของจริง

พนักงานคนนั้นหัวเราะชั่วร้าย ส่งคลิปหนึ่งให้หยางเจิน "ไม่กี่วันก่อน หลี่เซาโดนใครไม่รู้ต่อย วันต่อมาไม่ได้ไปทำงาน แต่เย็นวันนั้นมีคนไปเจอเขาแล้ว ถ่ายคลิปมา"

หยางเจินลอบสะพรึงในใจ รีบกดเปิดดูคลิป แล้วก็โง่อก คลิปก็นั้นถูกถ่าย ในลานจอดรถใต้ดิน หลี่เซาที่หน้าซำดำเขียวเดินประคองเอวกะเผลกๆ ไปทาง รถตัวเองอย่างไรมี รบภ. คนหนึ่งเห็นท่าไม่ดีเลยเข้าไปสอบถามอาการ " ซัด ประธานหลี่ ไปทำอะไรมาครับเนี่ย ทำไมกลืน... นี่มันกลืนอะไรครับ" ด้านหลี่เซา พุดอ้อมแอ้มว่า "เมื่อกี้ล้มในห้องน้ำ" แล้วก็รีบมุดเข้ารถตัวเอง

คลิปตัดจบตรงนี้ พนักงานคนนั้นหัวเราะคิกคัก "ได้ยีนว่าบนตัวหลี่เซา มีแต่กลิ่นเหม็นตุๆ คนที่ไปต่อยเขาไม่ได้แค่ต่อยอย่างเดียวแต่ยังฉีใส่เขาด้วย ฮ่าๆๆๆ สุดยอดอัจฉริยะ สะใจผมสุดๆ เลย! ผมอยากทำอย่างนี้นานแล้ว ไม่รู้ ผู้กล้าคนนั้นเป็นใครมาจากไหน จากนั้นไปเขาจะเป็นไอดอลของผม"

พนักงานไม่รู้ว่ไอดอลของเขาคือคนตรงหน้า แถมยังยื่นประวัติการแซด ในกลุ่มให้เหล่าหยางอ่านด้วย

หลี่เซาคนนี้เป็นญาติผู้บริหารคนหนึ่งของบริษัท ความสัมพันธ์ค่อนข้างแน่นแฟ้นมาก เขาทำตัวกว้างในบริษัทแห่งนี้มานานปี แต่ไม่มีใครทำอะไรเขาได้ 'กลุ่มปราบปราม' นั้นล้วนเป็นคนใต้บังคับบัญชาหลี่เซาทั้งสิ้น ทุกคนที่ลาออกมา แล้วและยังไม่ได้ลาออกก็อยู่ในนั้นหมด ตอนนี้อยู่คนต่างกำลังคุ้ยกันอย่างดุเดือด เผ็ดมัน

จากรายงานของพนักงานที่ยังทำงานในบริษัทนั้น หมอนี้ไม่ได้ไปแจ้งความ ถึงขึ้นไม่กล้าทำให้เรื่องราวใหญ่โตด้วยซ้ำไป แค่ทำเรื่องขอลาหยุดยาวประจำปี

หยางเจินผ่อนลมหายใจ พังพนักงานคนนั้นพุดจ้อไม่หยุดปากอยู่ข้างหู พลังอดมีความสุขไม่ได้ เขาบัดมือบอกให้พนักงานไปทำงานต่อ ส่วนตัวเอง นำกำปั้นขวาพุดอกซ้ายให้ลู่อวี่ที่อยู่ในจอไลฟ์สตรีม ถ้าไม่ใช่เพราะลู่อวี่พาเขาไป

ทั้งชีวิตนี้เขาคงไม่มีความกล้าทำแบบนี้แน่ๆ เพื่อนรักของเขา ฮีโร่ตัวจริง!

ทว่าวินาทีต่อมาเพื่อนรักฮีโร่ตัวจริงของเขาได้นั่งยองแอบฟังลูกชาย คนที่สามของตัวเองอยู่ตรงฐานกำแพง

เหล่านาย "..."

ถึงจะเป็นฮีโร่ แต่กิริยาต่อยชะมัด

ในโลพี ฮวาเหวินหยวนจัดระเบียบทหารองครักษ์ของตัวเองเรียบร้อยแล้ว กำลังพาพวกเขาไปยังค่ายใหญ่เจียงโจว

เรื่องเอาตัวเงินไปทำหน้าไม้ นั่น เขามอบหมายให้องครักษ์คนหนึ่งไป จัดการแล้ว ส่วนตนก็พาท่านอารอง อาสะไกรร และญาติผู้น้องที่มาเร่งมุ่งหน้า ไปยังเจียงโจว

ที่เจียงโจวนั้นยังนับว่าอุดมสมบูรณ์ ในปลายราชวงศ์ที่เกิดภัยพิบัติขึ้น อย่างต่อเนื่อง ชาวบ้านที่นี่ยังคงพอประทังชีวิตอยู่ได้และยังไม่ลุกฮือชูท่อนไม้ ก่อกบฏ ค่ารักษาการณ์ใหญ่เจียงโจวที่ไร้ซึ่งความตระหนกถึงภัยอันตรายแห่งนี้ และทะเลาะวิวาทเป็นระเบียบ กลางวันไม่ฝึกซ้อม กลางคืนไม่เฝ้ายาม อย่างไรก็ตาม จะนำทัพไปปกป้องชายแดนเลย แค่ว่าปราบปรามกลุ่มคนก่อกบฏก็ยังไม่ไหว เดินไปได้ครึ่งทางก็ต้องกระเจิงหายกันหมด

ฮวาเหวินหยวนกวาดสายตามองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าเย็นเยียบ ก่อนพบว่า ไร่นาจองกองทัพแทบทั้งหมดถูกรบครองโดยหัวหน้ากองพันสี่นาย ครอบครอง กองทัพล้วนตกต่ำกลายเป็นเพียงชาวนาเช่าที่ดิน ซึ่งหลายปีมานี้บ้างตายตก บ้างหนีหาย จนเหลือประชากรทหารจริงๆ ไม่ถึงครึ่งที่บันทึกไว้ในทะเบียนเรือน ส่วนทหารที่ประจำการมากกว่าครึ่งกลับเป็นชาวบ้านผู้กล้าที่ถูกเกณฑ์กำลังมาจาก ท้องถิ่น

"เหลวไหลสิ้นดี" เชี่ยจงอวั้นถึงจะไม่ค่อยชอบใช้สมองนัก แต่อย่างไร ก็เกิดในตระกูลบัณฑิต ถูกบังคับให้อ่านหนังสือ เขาจึงรู้ว่าการที่ทะเบียนเรือน มีประชากรไม่ถึงครึ่งมีความร้ายแรงอย่างไร

ด้วยได้ยินว่าราชสำนักจะส่งแม่ทัพเข้ามาควบคุม เพื่อเสริมกำลังทหารให้

เพียงพอ เหล่าหัวหน้ากองพันจึงเรียกระดมชาวบ้านมาเป็นทหาร คนหนุ่มในชนบทแถบนี้ที่หาเลี้ยงชีพไม่ได้จึงมาสมัครเป็นทหารเพื่อหวังอาศัยข้าวกิน ทว่าเงินเดือนทหารมักจะถูกค้างจ่าย พวกเขาจึงยังคงอดอยาก นานวันเข้าคนเหล่านี้ก็หนีหายกันไปหมด

"เป็นเช่นนี้แล้ว จะมีถึงคราวล่มจมได้อย่างไร" สวาเหวินหยวนรู้สึกซึ่งซึ้งยิ่ง เขามองทะเลียนเรือนเหล่านั่นแล้วปวดหัวจะระเบิด หันไปมองหมิงเยียนด้วยสายตาขอความช่วยเหลือ "ท่านอาสะไกรร้องเปี่ยมด้วยวิชาความรู้ ท่านช่วยหลานคนนี้ได้หรือไม่"

ชาติก่อนเขาแต่งงานอย่างราบรื่นและนำบัณฑิตสองคนของสกุลเจิงมาช่วยงานที่เจียงโจวด้วย บัดนี้เขายกเลิกงานแต่งงานไปแล้ว ย่อมไม่มีใครจากสกุลเจิงมาช่วยงานเขา เขาจึงให้ความสนใจไปยังหมิงเยียนที่ดูเหมือนจะเก่งด้านบัญชี

หมิงเยียนกำลังจะตอบตกลง แต่ถูกลู่อวี่ปรัมก่อน

ลู่อวี่โบกมือบด "เจ้าจงไปหานักคิดสักสองสามคนมาทำบัญชี แล้วนำสรุปบัญชีมาให้อาสะไกรองดูก็พอ เราต้องรู้ภาพรวมก่อน รีบรวบรวมคนที่คิดว่าใช้งานได้มาสักสองพันคน แล้วเรื่องไปปราบกบฏค่อยว่ากันทีหลัง"

สวาเหวินหยวนพยักหน้า ทว่ายังคงขมวดคิ้ว

ลู่อวี่ตบไหล่เขา เสยให้กำลังใจ "อย่าบึ้งตึงไปเลยนะ เดี่ยวผู้ช่วยใช้โปร*ของเจ้าก็จะมาถึงแล้ว"

สวาเหวินหยวนมองอย่างงุนงง "ใช้โปรคืออะไร"

ลู่อวี่ชี้แจงให้เขาฟังว่าโปรคืออะไร พออธิบายเสร็จสวาเหวินหยวนกลับงงหนักยิ่งกว่าเดิม ถามเขาว่ารู้ได้อย่างไรว่าจะมีคนใช้โปรมา

ลู่อวี่ลูบหนวดเคราที่ไม่มีอยู่จริง ทำหน้าตาประหนึ่งหมดกุ๋มละลอ "แค่ข้านับนิ้วก็คำนวณออกมาได้แล้ว"

สวาเหวินหยวนถามแล้วไม่ได้อะไรกลับมาจึงไม่เข้าซื้ออีก ยกดาบขึ้นแล้วเดินออกไป ตั้งใจจะฆ่าหัวหน้ากองร้อยนั้นเพื่อขู่ผู้คนสักหน่อย รอให้รายการบัญชี

* โปร มาจากคำว่า 'โปรแกรมช่วยเล่น' หมายถึงการใช้โปรแกรมโกงในเกม

เรียบร้อยแล้วค่อยไปประหารหัวหน้ากองพันทั้งสี่นายให้เขียน
 ขั้วกระสุน

[หนึ่งบทเพลงมิรู้ก็แพร่แดง : สุนัขลู่ ห้ามสไปลอส ไม่อนุญาตให้
 สไปลอสข้อมูลกับสวาเหวินหย่วน ยกเว้นแต่จะพาฉันไปด้วย!]

[หนึ่งบทเพลงมิรู้ก็แพร่แดง ส่งของขวัญ — เรื่อยอชต์ปาเจียว
 ระดับซูเปอร์วีไอพี x 300]

สวาเหวินหย่วนพุ่งออกไปด้วยจิตสังหารเดือดพล่าน ไม่นานนักทหาร
 ลิบกว่านายในค่ายก็วิ่งกราว เช่นฆ่าจนยอมแพ้ศิลาเขียวของลานฝึกให้
 กลายเป็นสีดำแดง ในที่สุดพลทหารที่ยืนเฝ้าไม่เป็นระเบียบก็ตั้งสติกันได้

กลางดึก ลู่อวีลากหมีงูเยียนไปนั่งยองอยู่ใต้หน้าต่างห้องนอน
 สวาเหวินหย่วน

หมีงูเยียนฟังเสียงความเคลื่อนไหวภายในห้อง ไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น
 "นี่นะเหรื่อโปรที่นายว่า"

"ไม่ใช่อยู่แล้ว" ลู่อวีส่ายหัว "กว่าโปรจะมายังอีกตั้งหลายบท อย่างน้อย
 ต้องรอให้เขาประกาศก่อนถึงจะมาครับ" ในห้องนี้มีอิสตรีที่ถูกหนึ่งใน
 หัวหน้ากองพันส่งตัวมา

หมีงูเยียนลลอกตา หยัดกายลุกขึ้นหมายจะเดินออกไป แต่ถูกลู่อวีโอบตัว
 ไม่ให้ขยับไปไหน

ลู่อวีบ่นอุบเสียงเบา "พี่ใจร้ายอ่า ความบริสุทธิ์ของลูกชายจะแปดเปื้อน
 อยู่แล้ว พี่กลับจะหนีซะงั้น"

"ฉันรู้อยู่แล้วว่าจะไม่สำเร็จ" หมีงูเยียนก็เคยอ่านต้นฉบับมาแล้ว พูดยัง
 ตรงนี้เขาสงสัยเล็กน้อย "เรื่องนี้เป็นแนวต่อสู้แย่งชิงอำนาจเพื่อความเป็นหนึ่งใน
 ใต้หล้า ตามหลักการแล้วพระเอกน่าจะได้ครอบครองนางสนมแสนงามในวังหลัง
 สามพันคนสิ ทำไมนายถึงเขียนให้สวาเหวินหย่วนรักษาดนให้บริสุทธิ์ดังหยก

ขนาดนี้ล่ะ"

นิยายประเภทนี้ต่อไปไม่เขียนฉากเลิฟซีนก็ไม่ใช่ไร ยังไงเรื่องความรักใคร่ก็ไม่ใช่ประเด็นหลักอยู่แล้ว แต่ฮวาเหวินหยวนกลับบริสุทธิ์ผุดผ่องตลอดทั้งเรื่อง นี่มันแปลกจากพิสัยทั่วไป ด้วยเหตุนี้จับปลานดินแล้งจึงถูกกลุ่มนักอ่านชายค่าไม่เลี้ยงไปไม่นาน

ถามจบหมิงเยียนก็พลันรู้สึกว่ามันเหมาะนัก ลู่เสียอวีไม่ได้เป็นคนแต่งนิยายเรื่องนี้ แต่เป็นลู่อาวี่ต่างหาก

ทว่าคำถามนี้ทำอะไรลู่อวีไม่ได้ เขาส่งเสียงเย็นเยียบในลำคอ "ผมที่เป็นพ่อของเขายังไม่มีเมีย เรื่องอะไรเขาคงต้องมีล่ะ"

เวลานั้นเองจู่ๆ ก็มีเสียงอะอะดังมาจากในห้อง ฮวาเหวินหยวนตะโกนลั่น "ออกไป!"

ตามมาด้วยเสียงร้องไห้ของหญิงสาว นางกล่าว "ข้าเหนื่อย ไม่มีหนทางอื่นเจ้าคะ ท่านแม่ทัพ ได้โปรดช่วยข้าเหนื่อยเถิดเจ้าคะ หากข้าเหนื่อยออกไปทั้งวันนี้คงไม่เหลือทางใช้ชีวิตแล้วเจ้าคะ"

"จะมาแล้ว จะมาแล้ว" ลู่อวีตื่นตื่นระริกระรี เห็นเงาร่างหนึ่งวิ่งหนีออกมาจากในห้อง เขากดหมิงเยียนเข้าอ้อมแขนของตัวเองอย่างมือไวตาไว ไม่ให้อีกฝ่ายดู "ไม่เหมาะสมกับเด็กเล็ก พี่เยียนอย่าดูนะ"

หมิงเยียนผลั้เขา "ฉันเป็นคนวาดเอง มีตรงไหนที่มองไม่ได้ล่ะ" คนคนนี้อลากเขามุ่งดูความรู้สึกครั้น แต่พอถึงจุดสำคัญดันไม่ให้เขาดูเสียอย่างนั้น

ลู่อวีมองฮวาเหวินหยวนที่สวมกางเกงตัวในวิ่งออกมาแล้วงัดเด็ก "เอ๊ะทำไมเขาถึงสวมกางเกงตัวในออกมาล่ะ ในต้นฉบับไม่ได้เป็นแบบนี้"

หมิงเยียนดินจนหลุด เอ่ยอย่างหน่ายใจ "ถ้าไม่สวมเสื้อผ้าเลยเดี๋ยวโลพีจะโดนแบน"

ลู่อวีค่อนข้างเสียตาย "จี้ๆ" อดเห็นเขาเปลือยกันเลยอะ งี้ก็ไม่มีจุดอ่อนไว้มารู้ให้เขาเชื่อฟังแล้วสิ"

"เปลือยกันอะไร" ฮวาเหวินหยวนที่สวมกางเกงตัวในหันมาถามพร้อมมองท่านอารองที่นั่งยองอยู่ใต้หน้าต่างด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

บทที่ 47

ก่อกบฏ

"ข้าบอกว่าคุณเกิดเจ้าเปลือยก้นออกมาก็จะถูกคนจับจุดอ่อนได้ ต้องรีบๆ ออกมา เดี่ยวไม่แน่ว่าจะมีคนมาจับตัว" ลู่อวี้อ้าปากพละมออกมา โดยหน้าไม่แดงใจไม่เต้นเลยสักนิด

สวาเหวินหยวนคว้าเสื้อคลุมตัวนอกที่ตากอยู่ในสวนมาสวมแบบส่งๆ เขาโมโหจนเฉียวอย่างยิ่ง เข้าห้องไปบีบคอสตรีผู้นั้นจนสลบแล้วหิ้วธนูคันใหญ่ ออกมา ก่อนบ่นกับลู่อวี "นางเป็นบุตรของครอบครัวทหาร* เพิ่งจะเสียสามีไปแล้วถูกหัวหน้ากองพันนายหนึ่งขู่บังคับให้มาล่อลวงข้าเพราะอยากจะทำลายชื่อเสียงและบารมีของข้า"

ชาติที่แล้วเขาเคยเห็นวิธีสกรปรกมาแล้วทุกรูปแบบ เรื่องเล็กน้อยเหมือนฝนปรอยแค่นี้ไม่นับเป็นเรื่องใหญ่อะไร เพียงแต่รู้สึกโมโหที่ใช้ความอ่อนแอของสตรีและเด็กเล็กมาเป็นเครื่องมือให้ร้ายผู้อื่น ไม่ว่าจะใส่ร้ายสำเร็จหรือไม่ในโลกอันละเหว่นวายนั่นคนที่ไร้พลังต่อสู้ก็ไม่ต่างอะไรกับเหยื่อล่อที่ไม่มีทางรอดชีวิต

"อย่าโกรธน้ำๆ" ลู่อวีลูบหัวสวาเหวินหยวนประหนึ่งกล่อมเด็ก เจ้าหนูนี้น่ารักจริงๆ กล้าหาญ เขียงธรรม ใจอารี แต่ไม่ได้ถึงขั้นเป็นพ่อพระ มีความเด็ดขาดจะฆ่าหรือไม่ฆ่ามันล้วนไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับเขา มันทำให้ลู่อวีคาดหวังอย่างยิ่งว่า หากพาเขากลับไปยังชีวิตในโลกแห่งความจริงแล้วจะเป็นอย่างไร

* ครอบครัวทหาร หมายถึงครอบครัวที่ทางการกำหนดว่าต้องรับราชการทหาร

ฮวาเหวินหยวนที่ถูกลอบหัวอั้งจันเล็กน้อย

ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยมีใครปลอบเขาแบบนี้มาก่อน ท่านแม่ทัพใหญ่ที่ฆ่าคนไม่เคยพริบตาชั่วขณะหนึ่งกลับทำอะไรไม่ถูก เขากระแอมเบาๆ บอกให้ท่านอารองกับอาสะไกรรองอย่าเดินไปไหนสงเดซ ก่อนจะเรียกทหารองครักษ์ไปทำงานให้ ส่วนตนก็ถือธนูคันใหญ่ไปนั่งบนหลังคารอให้คนมาตามจับผู้

"ฮี้ๆ ผมเรียนรู้มาจากพี่เลยนะ ทำทางพิเศษในการฝึกลูกหมา เอาเขาอยู่หมัดแบบสบายมือเลย" ลู่อวี่โบกฝ่ามือไปมา ค่อนข้างจะภาคภูมิใจ

หมิงเยียน "...ฉันไม่ได้ฝึกสุนัขสักหน่อย"

ลู่อวี่เอาศีรษะถูไถกับไหล่เขา "ฝึกสามีกับฝึกหมาไม่ต่างกันครับ ยังไงซะผมก็ค่อนข้างชอบที่ฝึกให้เชื่อด้วยวิธีนี้นะ"

หมิงเยียนเอียงศีรษะมองเขา ครู่ใหญ่ผ่านไปถึงเม้มปากหัวเราะเบาๆ

ไม่นานนักคนที่มาตามจับผู้ก็มาถึง ผู้ที่มาเพิ่งจะผลัดเปิดประตูเรือนก็ถูกฮวาเหวินหยวนยิงลูกธนูเสียบทะลุท่อนขา เขาส่งเสียงร้องแล้วคุกเข่าลงกับพื้น เข้ามาอีกคนหนึ่งก็ถูกเขาล้มไปอีกหนึ่ง หลังคุกเข่าติดกันสามคน คนที่อยู่ด้านนอกเรือนถึงหยุดชะงักก็เฝ้าไม่กล้าก้าวเข้าไป

"ท่านแม่ทัพฮวา พวกข้ามาตามหาบุตรสาวอนุของหัวหน้ากองพันเงินที่หายตัวไป มีคนเห็นว่ามีนางเข้าไปในเรือนของท่าน" คนนอกเรือนตะโกนเสียงดัง

ฮวาเหวินหยวนยิ้มเย็น "ท่านหัวหน้ากองพันเงินช่างไม่เสียดายเลยเสียจริง ไม่นึกเลยว่าจะใช้บุตรสาวตัวเองเป็นเหยื่อล่อ ผู้แห่ฮวารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง"

ว่าจบก็ยกคันธนู จ้างศร ปล่อยสาย ลูกธนูหางแดงดอกหนึ่งพุ่งทะลุประตูไม้เรียบง่ายด้วยพลังมหาศาล เสียง 'ฉีก' ดังขึ้นพร้อมกับลูกธนูที่ปักเข้ากระดูกสะบักของหัวหน้ากองพันเงินผู้ยืนอยู่ด้านหน้าสุดเต็มแรงจนทำให้ร่างนั้นล้มลงพื้น ไม่นานก็ส่งเสียงร้องโหยหวนตามมา

ด้านนอกเกิดความโกลาหลทันที ทุกคนตรงนั้นต่างร้องตกใจไม่กล้าเดินเข้าประตูมากกว่าเดิม ทำได้เพียงหมอบคุกเข่ากับพื้นตัวสั่นระริก

ลู่อวี่ดึงตัวหมิงเยียนขยับเข้ามาหลบที่ฐานกำแพง "พี่ดูสิ นั่งหลบที่ฐานกำแพงเป็นความคิดที่ถูกแล้วใช่ไหมล่ะ ถ้าพวกเราเกาะอยู่บนกำแพง

ต้องโดนเขาชิงทะเลหัวใจแห่งๆ ถึงตอนนั้นทำได้แค่ต้องให้อาสามฟื้นคืนชีพกลับมา แล้วที่จะต้องเป็นอาสะไกรของผู้นำสงสารต้องแต่งงานอีกครั้งกับอาสาม เพราะคนที่ตายสมบัติเลยตกสู่คนน้อง"

หมิงเยียนถองคอกใส่เขา "พ่ล่ำให้มันน้อยลงหน่อยเถอะนายนะ" บทกำลังตึงเครียด แต่เขากลับมาเล่นมุกอยู่แถวนี้ ทำลายบรรยากาศหมด

"นั่นก็เป็นเรื่องที่ต้องสมควรนะครับ" ลู่อวี่ยูปากพึมพำเสียงเบา

ทักษะธนูจุดเทพของฮวาเหวินหยวนทำให้พวกคนที่มาจับขั้วตกใจจนตัวสั่นงันงก ถึงขั้นไม่กล้าเข้าไปประคองหัวหน้ากองพันเงินที่ถูกครบกัก ตัวแข็งที่อากันไปครู่ใหญ่ ขณะเดียวกันเหล่าทหารองครักษ์ของฮวาเหวินหยวนก็จับหัวหน้ากองพันสามนายที่เหลือมาแล้ว มีนายหนึ่งเห็นได้ชัดว่าถูกจับมาจากบนเตียง เสื้อผ้าอาภรณ์ไม่เรียบร้อย ปากพ่นคำคำกราด

"ในเมื่อทุกท่านมียากหลับนอน เช่นนั้นก็มาตีมันเถิด" ฮวาเหวินหยวนกระโดดลงจากหลังคา เชื้อเชิญให้ทุกคนไปยังโถงจัดเลี้ยงที่ใหญ่ที่สุดในค่ายรักษากาหรณ์ใหญ่เฉิงโจว

ฮวาเหวินหยวนสั่งให้คนจุดเทียน ก่อนนั่งกางขาตรงตำแหน่งประธาน ตบดินปิดไหสุราออก แล้วให้เชิ่วงอวินยกไปรินสุราให้หัวหน้ากองพันทั้งสิ้นที่ใบหน้าซีดเผือดด้วยความกลัว

เชิ่วงอวินรู้สึกสนุก ใช้หนึ่งนิ้วเกี่ยวไหสุรา รินให้ทุกคนอย่างขอไปที สุรารินไหลจากปากไหลงจอก เทราดจากที่สูง หยาดสุราหกเลอะเทอะ ขาดก็แต่วรดลงบนศิรัระ

หยดสุรากระเซ็นโดนแผลของหัวหน้ากองพันเงินที่ยังมีลูกธนูปักคาอยู่ เขาเจ็บแสบจนต้องกัดฟัน

ลู่อวี่ลั้งเลครู่ใหญ่ สุดท้ายก็ขอเมลิ็ดกวยจี๋ห่อหนึ่งจากหมิงเยียน แล้วนั่งแทะแก๊บบๆ อยู่บนที่นั่งอย่างเบิกบาน แถมยังยื่นให้หัวหน้ากองพันเงินที่อยู่ข้างๆ หนึ่งกำอย่างมีน้ำใจ "มาๆๆ กินแก้มสุรา ไม่ต้องเกรงใจ"

หัวหน้ากองพันเงินริมฝีปากสั่นระริก พุดอะไรไม่ออก

หัวหน้ากองพันที่สวมเพียงกางเกงขี้นในเปิดปากเอ่ยถามขึ้น "สวาทเหวินหย่วน เจ้าหมายความว่าอย่างไร"

สวาทเหวินหย่วนไม่ตอบ เพียงจิบสุราช้าๆ

ชีวิตชาติที่แล้วเขาอดทนกับคนแก่ทั้งสี่นี้นานมาก รอจนบัณฑิตสกุลเจิง ตรวจสอบรายการบัญชีเสร็จเรียบร้อยถึงแย่งชิงอำนาจทางทหารของคนพวกนี้มาได้ อย่างยากลำบาก แล้วทำการจัดสรรที่นาทหารใหม่ แต่คราวนี้เขาไม่ยอมอดทน แล้ว

หมิงเยียนว่างจนเบื่อ จึงวาดเมล็ดถั่วยี่ไม่มีเปลือกให้ตัวเองหนึ่งกำ เขา ตีมือลู่อวี่ที่พยายามยื่นมือมาขโมย แล้วลอบยัดใส่มือสวาทเหวินหย่วนทางใต้โต๊ะ สวาทเหวินหย่วนยัดมันเข้าปากหน้าไม่เปลี่ยนสี ต้มสุราอย่างสง่างามต่อ

เขาก็กัดตัวคนกลุ่มนี้ดื่มสุราจนฟ้าสว่าง รอจนดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว เหล่าทหารองครักษ์ก็นำหีบใบใหญ่เข้ามาหลายใบ ด้านหลังยังมีคนไม่น้อย เดินตามมา ครอบครวัทหารทุกนายส่งตัวแทนออกมาหนึ่งคน ทหารองครักษ์ บอกให้พวกเขามารับเสบียง จะมอบให้แก่ตัวแทนแต่ละบ้าน

พอได้ยินว่ามีเสบียง ทุกครัวเรือนก็มาถึงอย่างพร้อมหน้า

สวาทเหวินหย่วนลุกขึ้นยืน บอกให้เซี่ยฉงอว้นเปิดหีบ ในนั้นกลับเต็มไปด้วย ใบหลักฐานการยึดสีขาวโพลน

"ที่นาทหารนั้นเดิมทีจัดสรรให้กับครอบครวัทหารที่ประจำการชายแดน ใช้เพาะปลูกเพื่อยังชีพให้แก่กองทัพ หาใช่เพื่อเลี้ยงดูครอบครวัหัวหน้ากองพัน!" สวาทเหวินหย่วนคว้าใบหลักฐานการยึดออกมาปึกหนึ่ง "คนบางพวกได้เป็น หัวหน้ากองพันก็หลงคิดว่าตนเป็นขุนศึกท่านโหว ยึดครองที่นาทหารเป็น ของส่วนตัว ทุบกลืนเสบียงกองทัพ แล้วยังปล่อยเงินกู้เก็บดอกเบี้ยสูงอีก"

พูดถึงตรงนี้ จู่ๆ ก็มีชายชราคนหนึ่งพุ่งปราดออกมาแล้วคุกเข่าร้องไห้ ร้องให้ "ท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพโปรดช่วยข้าหน่อยตัดสิน ครอบครวัข้าน้อย มีแปดปากท้อง ล้วนถูกบีบให้อดตาย"

หัวหน้ากองพันทั้งสี่นายนี้ฉวยโอกาสที่ประสพภัยพิบัติมานานปี อ้างว่า ได้เสบียงทหารมาไม่ครบ ยึดที่ดินครอบครวัทหารแล้วปล่อยเช่าให้พวกเขา

ปลูกไร่ทำนา ก่อนจะเก็บค่าเช่าสูงๆ ครั้นครอบครัวทหารจ่ายค่าเช่าก็ทำให้ไม่พอกิน จึงต้องไปยืมเสียงของหัวหน้ากองพัน กลายเป็นมีหนี้สินติดตัว ครั้นไม่อาจคืนหนี้สินได้ ก็ทำได้เพียงต้องขายบุตรชายสตรีแลกข้าว

สวาทเหวินหยวนไม่ต้องฟังรายละเอียดก็รู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่อง จุดไฟเผาใบหลักฐานการยืมทั้งหมดทิ้งและตัดหัวของหัวหน้ากองพันทั้งสี่ต่อหน้าทุกคน

ทุกคนตะลึงอึ้งค้าง ชายชราที่เข้ามาร้องทุกข์ผู้นั้นพูดเสียงสั่น "ทะ... ท่านแม่ทัพ หัวหน้ากองพันก็นับเป็นขุนนางของราชสำนัก ท่านปลิดชีพพวกเขาเช่นนี้..."

วิธีการนี้รุนแรงเกินไป ไม่มีเหตุผลเลยแม้แต่นิด

สวาทเหวินหยวนหัวเราะเสียงเบา ประคองชายชราที่คุกเข่าคนนั้นขึ้นมาด้วยมือเดียว "ไม่เป็นไร ในถิ่นของข้าพวกเรามีนับเป็นขุนนาง พวกเจ้าเองหลังจากนี้ก็ไม่จำเป็นต้องแบกรับภาระเป็นครอบครัวทหารอีกต่อไป"

ว่าจบก็แบ่งที่นาของกองทัพแก่ผู้ที่กำลังลงแรงไถหว่านอยู่ในยามนี้ แล้วประกาศคำสั่งไปว่าทหารในกองทัพทั้งหมดล้วนมีสิทธิ์ได้รับที่นา บัดนี้ให้แบ่งแก่ครอบครัวทหารเดิมก่อน เมื่อปราบกบฏสำเร็จจะมีที่นาใหม่แบ่งให้เพิ่มเติมอีก ผู้ที่มีประสบการณ์ความรู้ตระหนักรู้ได้แล้วว่าสวาทเหวินหยวนกำลังทำสิ่งใด เขาไม่ได้มาเพื่อเป็นแม่ทัพ หากแต่มาออกบวช!

แต่ทุกคนต่างเลือกที่จะนิ่งเงียบ

[หนึ่งบทเพลงมิรู้ก็แพร่แดง : เขาก่อกบฏแล้ว! โประมาแล้ว! สุนัขลูกริบพาฉันไปเล่นด้วยเร็ว ฉันทายกริบไปเจอโประคนนั้น ฉันรู้ว่าจะเข้าใจฉัน!]

[หนึ่งบทเพลงมิรู้ก็แพร่แดง ส่งของขวัญ — เรื่อยอชต์ปาเจียว ระดับซูเปอร์วีไอพี x 600]

บทที่ 48

ปมเงื่อน

ไผ่ฟ้รอบเข้าจบลงตรงนี้

ลู่อิวี่ถอดหมวกกันน็อก ยึดมที่โดนทับแบน ก่อนเห็นเลขาฯ เจียงถื่อแท็บเล็ต เดินเข้ามา

เพราะสมองอัจฉริยะเชื่อมต่อกับอุปกรณ์ที่ฝังอยู่ในสมอง จึงทำให้ตัวเจ้าของมองเห็นเนื้อหาบนจอออปติคอลได้อย่างชัดเจน แต่หากให้คนอื่นดู พวกเขาจะเห็นเป็นแบบกึ่งโปร่งแสงแทน เว้นแต่ว่าจะฉายหน้าจอไปยังฉากหลัง มีประสิทธิภาพในการป้องกันการแอบมองในระดับหนึ่ง

ที่นี่คือห้องปฏิบัติการ และยังมีห้องไผ่ฟ้สตรึมอยู่ด้านนอก ดังนั้นเลขาฯ เจียงจึงเลือกที่จะไม่ฉายหน้าจอออปติคอล แต่ให้ลู่อิวี่ดูหน้าจอจากเครื่องแท็บเล็ตจริง ๆ

เลขาฯ เจียงพูดเสียงเบา "หนึ่งบทเพลงมีรู้จักแพร่แดงส่งของขวัญให้ถึงหนึ่งล้านแล้วครับ"

ลู่อิวี่เหลือบมองภาพย้อนหลังไผ่ฟ้สตรึมบนหน้าจอ "ไวขนาดนี้เลย พี่ชายคนนี้รวยจังนะ เรียกเขามา...ช่างเถอะ เดี่ยวฉันไปบอกเขาเอง"

ด้วยความเคารพในตัวพี่ใหญ่ที่อุปโตเนตอันดับหนึ่ง เขาต้องไปแจ้งกับเจ้าตัวด้วยตัวเอง จะให้เลขาฯ ไปไม่ได้

เขาจ้องหน้าจอโดยละเอียดอีกที แล้วพบว่าพี่ใหญ่ไม่ได้พูดถึงชื่อของตัวเองละคร 'โปร' ในนิยายเลย ระหว่างส่งของขวัญก็ยังระมัดระวังไม่สปอยล์เนื้อเรื่อง

ด้วย เป็นพี่ชายที่จริงจังๆ เลยนะเนี่ย!

ลู่อู่วิดเปิดสมองอัจฉริยะ ส่งข้อความหา 'หนึ่งบทเพลงมิรู้ก็แพรแดง' บนเบิร์ดบุ๊ก

[จับปลานดินแล้ง V : ขอขอบคุณพี่ใหญ่ที่ส่งของขวัญให้ สองวันนี้มีเวลาว่างหรือเปล่า มาเที่ยวที่เดินอวีลี เดี่ยวให้คุณมาเล่นเป็น NPC ฉากนี้]

ฝั่งนั้นตอบกลับมาทันที

[หนึ่งบทเพลงมิรู้ก็แพรแดง : ฉันคิดไว้แล้วว่าถ้าส่งถึงล้านจะมีเซอร์ไพรส์! สุขขลู่ นายเป็นคนดีจริงๆ พี่ใหญ่รักนาย! ฉันจะไปพุงนี้เข้าเลยรอฉันนะ!]

หลังจากนัดแนะวิธีการติดต่อกับพี่ใหญ่เสร็จแล้ว เขาก็เรียกเสี่ยวเจียงให้ไปเตรียมตัวเพื่อรับรองพี่ใหญ่ในวันพุงนี้

ลู่อู่วิดสมองอัจฉริยะแล้วลุกขึ้นไปกินข้าวกับหมิงเยียน

แต่เพิ่งจะนั่งลงบนโซฟาของห้องทำงาน หัวหน้าแผนกฟิอาร์ก็มาเคาะประตูหาลู่อู่วิด

"ประธานลู่อู่วิด ชว่งนี้พวกเรามีแผนร่วมงานกับทางตระกูลลู่อู่วิดหรือเปล่าครับ" หัวหน้าแผนกฟิอาร์ถามสีหน้าจริงจัง

"ร่วมงานกับอะ..." ลู่อู่วิดอยากจะพูดว่าร่วมงานกับผีสิ แต่ในเมื่อหัวหน้าแผนกฟิอาร์ถามมา แปลว่ามีเรื่องอะไรแน่ๆ จึงหันไปมองทางหมิงเยียน

หมิงเยียนตอบอย่างมั่นใจ "ไม่มี"

สีหน้าของหัวหน้าแผนกฟิอาร์ก็กลับไม่ผ่อนคลายลง เขาให้ทั้งสองดูข่าวหนึ่ง "มันเป็นข่าวของเช้าวันนี้ครับ"

พาดหัวข่าวเขียนได้อย่างสะดุดตา

'ลูกเลี้ยงเศรษฐีจะตอบแทนบุญคุณ? เครือตระกูลลู่เผย อนาคตจะมีการร่วมงานกับเงินอวิเทคโนโลยี'

ลู่อิว่านพาดหัวข่าวจบก็มิโจนหลุดหัวเราะ ใช้คำพูดคำจาเป็นสื่อฮ้องก* เขียว ตอนนีตระกูลลู่ไม่สนศักดิ์ศรีแล้วหรือไงถึงมาพูดเรื่องบุญคุณกับเขา

เขากดเล่นคลิปในข่าว ดูเหมือนจะเป็นงานแถลงข่าว เครือตระกูลลู่จะแข่งขันเสนอราคาเข้าซื้อโรงงานผลิตสมองอัจฉริยะแห่งหนึ่ง ผู้ออกมาแถลงข่าวนี้คือ CEO คนปัจจุบันของเครือตระกูลลู่ พ่อของลู่อิวี่ หรือก็คือ อารองแค้ในนามของลู่อิวี่

อารองลู่อิวี่กำลังประกาศอกงานว่าอยู่ระหว่างเจรจาร่วมงานกับเงินอวิเทคโนโลยี หากเจรจาสำเร็จจะติดตั้งสุดยอดผู้ช่วยแสนฉลาดของเงินอวิเทคโนโลยีลงบนสมองอัจฉริยะ

"ทำไมถึงเกาะเก่งขนาดนี้ละ ก่อนจะพูดออกมาได้มาคุยกับฝั่งข้าบ้างหรือยังวะ"

คราวก่อนลู่อิวี่เงินนี้อยู่ๆ ก็ถ่อมาถึงที่นี่ บอกให้เขาซื้อโรงงานผลิตโทรศัพท์มือถือของตระกูลลู่ จะได้ขยายขนาดองค์กรเพื่อช่วยให้เงินอวิเข้าตลาดหลักทรัพย์ได้ ตอนนีก็มาประกาศว่าจะร่วมงานกับเงินอวิ ร่วมงานในฝันพวกเขาหรือไง

ในคลิปนักข่าวถามขึ้นว่า "คุณมั่นใจไหมครับว่าจะได้ร่วมงานกับเงินอวิ"

อารองลู่อิวี่ยิ้ม สายตาที่มองกล้องแฝงนัยลุ่มลึก "ลู่อิวี่ก็เป็นคนของตระกูลลู่เหมือนกัน"

ลู่อิวี่ดูจบก็อ้าปากดำกราดทันที "หน้าหนาขนาดนี้ได้ไงวะ! ยังเอาเปรียบข้าไม่พออีกไซ้ไหม!"

อารองคนนี้ไม่ชอบหน้าเขาตั้งแต่เด็ก ลู่อิวี่ในวัยเด็กไม่เคยเข้าใจ กระทั่งโตมาพอรู้ว่าตัวเองเป็นแค่ลูกเลี้ยงจึงเข้าใจทุกอย่าง อารองคิดว่าธุรกิจใหญ่โตของตระกูลนี้ไม่ควรยกให้เด็กนอกสายเลือดที่เก็บมาจากข้างนอกอย่างเขา

* มาจากการที่สื่อฮ้องกขึ้นชื่อด้านการเห็บแหมและใช้คำรุนแรง เน้นดราม่า

หมิงเยียนจับมือลู่อวี่ที่ระเบิดอารมณ์ประดุจฟ้าผ่า ก่อนหันไปเอ่ยกับหัวหน้าแผนกฟิอาร์ "ไม่มีเรื่องแบบนั้น แต่ไม่ต้องไปตอบโต้อะไร คุณรู้ว่าต้องทำยังไง"

ตอนนี้เงินอวี่เทคโนโลยีกำลังรุ่งเรือง ใครๆ ก็อยากมาเกาะกิน ต้องพูดให้น้อยที่สุด

หัวหน้าแผนกฟิอาร์พยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจแล้วหมุนตัวเดินออกไป

"โอเค กินข้าวเถอะ" หมิงเยียนเปิดกล่องข้าวบนโต๊ะ วางเรียงทีละอย่าง

อาหารวันนี้ลู่อวี่บอกให้เสิร์ฟเจียงเป็นคณสิ่ง เป็นอาหารจากโรงแรมดัง ช่วงนี้มีงานเยอะเหนื่อยเกินไป เขากลัวว่าหมิงเยียนจะได้กินไม่ดีเลยสั่งกุ้งผัดใบชาหลงจิ่งกับซูชิไข่ม้วนผักรวมที่หมิงเยียนชอบมาให้

มันไม่ใช่กุ้งผัดใบชาหลงจิ่งแบบดั้งเดิม แต่เป็นการเอาใบชาหลงจิ่งไปทอดกรอบแล้วโรยบนกุ้งที่ผ่านการปรุงรสอย่างซับซ้อนมาแล้วประหนึ่งโรยต้นหอมมีแค่โรงแรมนี้เท่านั้นที่ทำอร่อยที่สุด

หมิงเยียนอึ้งเล็กน้อย "นายรู้ได้ไงว่าฉันชอบกินของพวกนี้" อาหารที่เขาชอบช่วงนี้มีเปลี่ยนไปบ้าง ไม่ได้ชอบเหมือนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ตามหลักแล้วลู่อวี่น่าจะไม่มีเรื่องนี้

ลู่อวี่ตักซูชิไข่ม้วนผักรวมใส่ถ้วยแล้ววางตรงหน้าหมิงเยียน "ลู่อวี่เขียนจดไว้ในเมโมนะครับ" เขาไม่คิดว่าจะมีอะไรแปลก อยากรู้ว่าหมิงเยียนชอบกินอะไร ก็ต้องเข้าไปค้นเมโมในสมองอัจฉริยะของลู่อวี่อยู่แล้ว

ทว่าหมิงเยียนกลับชะงักก็ "เขาจดไว้ในเมโมนั่นหรอ...มีจดอะไรอีกไหม"

ลู่อวี่หักตะเกียบยื่นให้เขา ขยิบตาส่งวังก "ไม่บอกพี่หรอก นี่มันหนังสือคู่มือการจีบพี่ของผมเลยนะ ถ้าหลุดสปอยล์ไปจะสร้างเซอร์ไพรส์ยังไงเล่า"

หมิงเยียนมองซูชิไข่ม้วนในมือด้วยความซับซ้อนในใจ ก่อนจะค่อยๆ ชตน้ำซุ้บจนหมดเกลี้ยง

กินมื้อเที่ยงเสร็จแล้วลู่อวี่ก็กล่อมหมิงเยียนนอนกลางวัน ก่อนที่ต้นจะแจ้งไปคุ้ยหาเอกสารในห้องทำงานของลู่อวี่ เขากังวลจริงๆ ว่าเจ้าแ้วลู่อวี่จะเคยตอบตกลงอะไรกับตระกูลลู่อวี่ ต้องรีบค้นให้เจอจะได้เตรียมรับมือทัน

เขาเจอไฟล์แผนธุรกิจที่ลึ้มเล็กไปกลางคันในคอมพิวเตอร์ออฟฟิศของเขา จากคำแนะนำของผู้ตงตง

ลู่อิวี่ขมวดคิ้วพลาถกเปิดไฟล์อ่านอย่างละเอียดตั้งแต่ต้นจนจบ

มันดูเหมือนเป็นแผนธุรกิจที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับตระกูลลู่อิวี่ เขียนถึงเรื่อง 'ความเป็นไปได้ในการรวมเหมิงรื่อวอตซอินดัสทรีเข้ากับสมมองอัจฉริยะสมัยใหม่'

ลู่อิวี่เคยคิดถึงการร่วมมือกับบริษัทผลิตสมมองอัจฉริยะสักแห่งจริงๆ แต่ว่าแผนนี้ก็ถูกตงตงไปแล้ว

"เปลี่ยนนาฬิกาข้อมือเป็นกรอบสมมองอัจฉริยะ?" ลู่อิวี่ลูบคาง เป็นวิธีที่ดี ถ้าเกิดสำเร็จขึ้นมาก็ช่วยทั้งห่วงโซ่ของอุตสาหกรรมได้เลย นาฬิกาพวกนี้เป็นไปได้มากที่สุดคงต้องเดินสายแบรนด์หรูเท่านั้น อยากรู้ให้เหมิงรื่อวอตซอินดัสทรีกลับมาดำเนินงานได้ ยังไงก็ต้องมียอดออเดอร์จำนวนมาก

บางทีลู่อิวี่อาจจะเคยเผยความคิดนี้กับตระกูลลู่อิวี่? แต่เพราะอะไรทำไมแผนถึงถูกตงตงไว้แบบนี้ ในนี้ก็ไม่ได้เขียนอะไรไว้ด้วย

"ผมก็ไม่ว่าเหมือนกันครับพ่อ" รอบๆ "ไม่มีใครอยู่ ลู่อิวี่ตงตงจึงเอ่ยปากพูดขึ้นมาด้วยตัวเอง "บางครั้งคุณจะได้ดสมมองอัจฉริยะแล้วทั้งผมไว้ที่บ้าน ผมเลยไม่สามารถฟังข้อมูลตรงนั้นได้"

"มันเป็นเรื่องปกติมาก เพราะในบางสถานที่จะมีการขอให้ทุกคนถอดสมมองอัจฉริยะวางไว้ข้างนอก นายมีมูลค่าสูงเกินไป ฉันไม่แน่ใจที่จะวางไว้ข้างนอกแน่ๆ" ลู่อิวี่ลูบๆ หน้าบัตสมมองอัจฉริยะ ใครครวญเรื่องนี้อย่างละเอียด

ไม่ว่าลู่อิวี่จะเคยติดต่อกับตระกูลลู่อิวี่หรือไม่ ตอนนีตระกูลลู่อิวี่ๆ ก็พูดถึงเขา เขาก็ไม่อาจนั่งรอความตายได้ การปรับแก้ฮวงเวินหยวนของเขา กำลังอยู่ในช่วงเวลาสำคัญ จะเกิดปัญหาไม่ได้เด็ดขาด เมื่อเผชิญหน้ากับคนตระกูลลู่อิวี่ก็เสียเปรียบด้านกระแสสังคมไปโดยปริยายอยู่แล้ว ยังไงเขาต้องเป็นฝ่ายลงมือก่อน

ขึ้นโลฟช่วงบ่ายต่อ

ฮวาเหวินหยวนจัดระเบียบค่ายใหญ่เจียงโจวด้วยวิธีดูจำปา เขาพักที่บ้านเมืองอยู่ครึ่งหนึ่งแล้วค่อยจัดระเบียบงาน ทำให้ชาวบ้านรู้สึกมั่นคง สุดท้ายก็ฝึกทหารที่พอใช้งานได้ขึ้นมาหนึ่งกอง

ลู่อวี๋ยืนอยู่ข้างลานฝึกซ้อม มองเหล่าทหารที่เหวี่ยงแท่งหอกอย่างพร้อมเพรียง เขาทอดถอนใจ "ถ้าฮวาเหวินหยวนอยู่ในสังคมยุคปัจจุบัน ให้เขาไปฝึกทหารให้เด็กๆ ในโรงเรียน ผลลัพธ์ต้องออกมาดีแน่"

หมิงเยียนสายหน้าพลางหัวเราะเบาๆ "นายให้ท่านแม่ทัพไปเป็นครูฝึกทหาร เหมือนกับให้นายไปสอนเด็กประถมเขียนบทความนั่นแหละ"

"ผมไม่กล้าพูดอะไรแบบนี้หรอกนะ ผมไม่ใช่นักประพันธ์ผู้ยิ่งใหญ่อะไรสักหน่อย" ลู่อวี๋รับห้ามไม่ให้หมิงเยียนอวยเขาหน้ามิดตามัว "พออย่าไปบทความเด็กประถมนะผมสอนไม่ได้จริงๆ ตอนอยู่ประถมคะแนนเขียนบทความผมไม่ดีเลยสักนิด"

ขณะกำลังคุย ฮวาเหวินหยวนก็เดินผ่านพวกเขาสองคนจึงถูกลู่อวี๋ขุดตัวไว้ "เสี่ยวหยวนเอ๋ย เจ้ารู้ไหมว่าเด็กประถมคืออะไร" คลาสเรียนของอาจารย์ลู่อกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

"แค่ก ท่านอาจารย์ ยามนี้ช้ายุ่งมาก ประเดี๋ยวเราค่อยกลับมาคุยกันอีกที" ฮวาเหวินหยวนใช้เล่ห์กลจนหลุดพ้นออกจากกรงเล็บปีศาจของลู่อวี๋ไปได้กระโดดขึ้นไปบนแท่นสูงเริ่มเรียกซื้อทหาร

เขาเตรียมจะนำกองทัพบทาสองพันนายนี้ไปกวาดล้างกบฏที่ฝั่งตะวันตก กบฏที่พูดถึงนั้นได้ยืนยันว่าเป็นขงตี้เหล็กนามว่าเฮ้อต้าอู๋ เพราะทนงานแรงงานเกณฑ์ของพวกช่างฝีมือไม่ไหว จึงฆ่าขุนนางที่คุมงานแล้วลุกขึ้นก่อกบฏ แม้ก่อความวุ่นวายเล็กๆ น้อยๆ มาหลายเดือน แต่ก็ยึดเมืองเล็กๆ มาได้เมืองเดียว สำหรับฮวาเหวินหยวนแล้วทหารสองพันนายเพียงพอที่จะจับเป็นเฮ้อต้าอู๋มาตีเหล็กให้เขา

เพิ่งจะเตรียมพร้อมออกศึกเสร็จ ู่ๆ พระราชโองการจากเมืองหลวงก็ถูกส่งมา สั่งให้ฮวาเหวินหยวนมิดองสนใจกบฏน้อยผู้นั้น แต่ให้รีบไปด่านชายแดนเพื่อรับมือกับพวกต่ำจื่อ

ฮวาเหวินหยวนขับไล่ขุนนางที่มาถ่ายทอดพระราชโองการออกไป ตนนั่งอยู่กลางกระโจมในครุฑใหญ่ แล้วยกฟูกขึ้นเขียนจดหมาย กล่าวว่า เจียงโจวมีเสบียงไม่เพียงพอ เหล้าทหารสิบกองเหลือไม่ถึงหนึ่งในสิบ บัดนี้ไม่เหลือกำลังทหารใดๆ มีกำลังคนไม่ถึงสองพันนาย ทำได้เพียงปราบโจรในพื้นที่เล็กๆ ไร้ความสามารถที่จะไปด่านชายแดน

'กระหม่อมบังอาจขอกราบทูลเสนอแม่ทัพเจียน เจียนพั่วตี แม่ทัพเจียนสั่งการทัพด้วยทักระโดดเด่น ย่อมสามารถรักษาด่านเมืองหนานเจิงไว้ได้แน่นอน'

ชาติก่อนนั้นแม่ทัพเจียนพยายามช่วงชิงอำนาจกองทัพผ่านชั้นที่แต่ก็ไม่สำเร็จ จนตายก็ยังไม่ได้มีโอกาสบัญชาการกองทัพแม้แต่วันเดียว ชาตินี้สมควรแล้วที่จะเติมเต็มปณิธานอันยิ่งใหญ่ของเขา

เมื่อจดหมายฉบับนี้ถูกส่งออกไป ฮองเต้คงทรงทราบแล้วว่าฮวาเหวินหยวนได้รับอำนาจทหารเจียงโจวมาครอง ทว่าไม่ยอมรับพระราชโองการจากโอรสสวรรค์ นี่คือการก่อกบฏ

แต่ฮองเต้ก็ไม่อาจพูดได้ว่าฮวาเหวินหยวนจะก่อกบฏ เพราะอีกฝ่ายส่งจดหมายเสร็จก็ไปปราบกบฏทันที

ฮองเต้ที่อยู่ในเมืองหลวงทรงกังขาอย่างยิ่ง ถ้ามเสนาบดีกรมทหาร "ฮวาเหวินหยวนมีนัยอันใดอย่างนั้นหรือ"

เสนาบดีกรมทหารรู้แจ้งแก่ใจ ทว่ามีบังอาจกราบทูลความจริง อย่างไรก็ตามตอนนี้ต้องยืนยันแล้วว่าฮวาเหวินหยวนก่อกบฏจริงก็ไม่มีกำลังทหารเหลือไปปราบปรามเขาแล้ว ทำได้เพียงตอบอ้อมอ้อม "เจียงโจวพบเจอกับพิบัติต่อเนื่องเป็นเวลานาน บรรดาภาษีอากรจึงมีอาจเก็บได้ครบถ้วน อาจมีการขาดดุลงบประมาณอยู่โดยแท้ ขุนนางสกุลฮวาจงรักภักดีมาหลายชั่วอายุคน ข้าฮวาเหวินหยวนยังอายุเพียงสิบหก คงยังมีลักษณะทำการกบฏเป็นแน่พะยะค่ะ"

ฮองเต้ฟังแล้วเห็นด้วย ฮวาเหวินหยวนเพิ่งจะสิบหก อายุสิบหกใครเล่าจะตั้งตนเป็นกบฏได้

เพราะต่างฝ่ายต่างกลบเกลื่อนกัน สุดท้ายจึงสั่งให้แม่ทัพเขียนไปคุ้มกันชายแดนหานเฉิงจริงๆ

ส่วนฮวาเหวินหยวนกำลังควมม้าอย่างสง่างามดุจเทพสวรรค์ เรียกให้เฮ้อต้าจูเปิดประตูอยู่นอกเมือง "กบฏอวตตี จงรีบเปิดประตูเดี๋ยวนี้!"

"จู่ๆ แบบนี้มันไม่เข้าทำนองขโมยตะโกนจับโจรเหรอ เจ้าเป็นกบฏ ข้ารู้ว่าข้าเองก็เป็นกบฏ แต่ตราบใดที่ข้าไม่พูด ข้าก็สามารถอ้างความชอบธรรมกำจัดเจ้าได้อยู่ดี"

ลู่อวี่นั่งมองความครึกครื้นอยู่ตรงศาลาบนเนินเขานอกเมือง พุดกับหมิงเยียนที่ก้มหน้าวาดรูป "เหมือนกับพ่อแม่ผมเลย ผมรู้ว่าตัวเองไม่ใช่ลูกแท้ๆ พวกเขาก็กังฟูออกมาว่า 'ทำไมถึงคลอดเด็กไม่เอาไหนอย่างแกออกมาได้'"

ลู่อวี่พุดจบก็ทะเมลิ็ดกวยจี๊แก๊บๆ ต่ออย่างแสนลำพองใจ คิดจะเอวกระแสสังคมมากดดัน เดี่ยวเจอข้าวางปมเงื่อนดักลวงหน้า ตระกูลลู่อวี่าคิดจะมาหาเรื่องกันเลยทีเดียว

เขาแค่พุดลอยๆ ออกไปเป็นการพุดหลุมวางปมเงื่อนไว้ หมิงเยียนกลับฟังแล้วเก็บไปคิด เงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างปวดใจ "นายรู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ว่าตัวเองไม่ใช่ลูกแท้ๆ"

หมิงเยียนคิดว่าลู่อวี่น่าจะรู้ชาติกำเนิดของตัวเองช่วงมัธยมปลาย ตระกูลลู่อวี่เพิ่งจะบอกเขาเรื่องนี้หลังจากที่เขาบรรลุนิติภาวะ แต่ตอนนี้ฟังจากที่พุดแล้วคงไม่เป็นเช่นนั้น

ลู่อวี่สบสายตาที่เต็มไปด้วยความปวดใจสงสารของหมิงเยียน เขาทำตัวไม่ถูกนิดหน่อย เลยหันหนีไปมองสนามรบที่อยู่ไม่ไกลออกไป ทำเป็นพุดด้วยท่าที่สบายๆ "รู้ตั้งแต่น้องชายเกิด"

หมิงเยียนกำหมัดแน่น นั่นเป็นตอนเขาอายุสิบขวบเองนะ "ทำไมล่ะ"

ลู่อวี่ที่อายุน้อยขนาดนั้น มีไหวพริบดีถึงขนาดมองออกได้ยัง

ลู่อวี่จุปาก "เพราะเขาดังชื่อให้น้องชายว่าลู่อวี่เจ้อ* ใจ ชื่อแบบนี้แค่ได้ยิน

* ถึงเจ้อ หมายถึงสระน้ำแห่งสายฟ้า

ก็รู้ว่าเป็นชื่อของประธานจอมเผด็จการที่สั่งให้ปิดถนนทางด่วนทั้งเมือง เพื่อตามหานางเอก ส่วนผมล่ะอะไระ ลู่วี...คุณหนูคุณชายตระกูลเศรษฐีชื่อลู่วี ที่หมายถึงปลาโต้งๆ มันใช่หรอ"

ดอญ่า

บทที่ 49

ลูกเลี้ยง

เพราะหมิงเยียนร่วมวงด้วย การวางปมเงื่อนที่ตอนแรกไม่ได้น่าสนใจอะไรเลยกลายเป็นหัวข้อพูดคุยขึ้นมา ฟริบตาขับกระสุนก็กระหน่ำราวอย่างกับระเบิดลง

[นี่จับปลาบนดินแล้งถูกรับเลี้ยงหรือเนี่ย ลูกเลี้ยงในตระกูลเศรษฐีมีอยู่จริง?]

[ปฏิบัติสองมาตรฐานแบบนี้มันเกินไปเปล่า! คุณชายตระกูลเศรษฐีที่ปลาทูแบบนี้ไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ...]

[**ท่งหญ้าเขียวขจี** : จู่ๆ ก็พูดเรื่องนี้ขึ้นมาคืออยากจะทำตัวน่าสงสารต่อหน้าหมิงเยียนหรือไง]

[**ท่งหญ้าเขียวขจี** นี่ขงโมเมนต์แ่งมากอะ เป็นชิปเปอร์หรือ? ชิปเปอร์สายเปย์มาเข้ากลุ่มเร็ว มาชงด้วยกันกับพวกเราสิ เลขกลุ่มคือ XXXX]

[**หนึ่งบทเพลงมิกี้แพรแดง** : สุนัขตูไม่ร้องนะ พี่ชายรักนาย]

[**หนึ่งบทเพลงมิกี้แพรแดง** ส่งของขวัญ — เรื่อยอชต์ปาเจีย ระดับซูเปอร์ไวโอพี x 100]

จนกระทั่งไฟดับแล้ว ความกระตือรือร้นในการพูดคุยหัวข้อนี้ของคนมีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนดันแฮชแท็กหัวข้อ #ลูกเลี้ยงเศรษฐี# ขึ้นเทรนด์จวนได้

ลู่อวี่มีชื่อเสียงตั้งแต่อายุน้อย หน้าตาก็หล่อเหลา เขาถูกขุดคุ้ยประวัติ ยันกางเกงในไปตั้งนานแล้ว แฟนคลับในยุคนั้นนิยมขุดอดีตของคนดัง จับปล่าบนดินแล้งชื่อจริงชื่ออะไร ครอบครัวทำอาชีพอะไร ทุกคนรู้กันหมด ถึงขั้นที่ว่าชาติกำเนิดอย่างกับละครน้ำเน่านี้ยังกลายเป็นที่ถกกันอย่างร้อนแรงแม่นานมากแล้ว

เพียงแต่เขาไม่ออกผลงานมานานหลายปี จนบางคนเริ่มลืมเลือนกันไปแล้ว ตอนนี้อยากขึ้นมาพูดอีกครั้งก็มีพวกคนชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านไปขุดคุ้ยสัมภาษณ์ต่าง ๆ กับกระทุ้งแค้นเก่าๆ ออกมาแล้วเป็นที่ถกเถียงกันอย่างร้อนแรงแีกครั้ง

[**ชาวนีต A** : ไม่คิดเลยว่าฉากลูกเลี้ยงเศรษฐีในนิยายจิ้นเจียง* เมื่อสิบปีก่อนจะเกิดขึ้นในชีวิตจริง เป็นจริงอย่างที่เขายกกันเลยว่าศิลปะนั้นมาจากชีวิตจริง]

[**ชาวนีต B** : ลู่อวี่ตงพระเอกในนิยายเรื่องแรกที่จับปล่าบนดินแล้งเขียนก็ถูกรับเลี้ยงเหมือนกัน หลังจากนั้นเขาถูกคนในครอบครัวทอดทิ้ง เลยเป็นปลาโดดเดี่ยวเร่ร่อนอยู่นาน อย่างกับว่าเขากำลังเขียนเรื่องตัวเองอยู่เลย]

[**ชาวนีต C** : พวกนายเคยดูสัมภาษณ์ของจับปล่าบนดินแล้งเมื่อนานมาแล้วรึเปล่า เขาเคยบอกว่าสิ่งที่เขาเขียนคือความไม่ยอมจำนนในวัยเด็กของเขา]

หมิงเยียนสวมชุดนอน นั่งบนโซฟาในบ้าน จ้องหน้าจออพติคอลของสมองอัจฉริยะเสียจริงจัง

ลู่อวี่ที่อาบน้ำเรียบร้อยแล้วยืมที่เพิงเป่าแห้งเดินเข้ามา "พี่เยียนไปนอนกัน"

"อือ" หมิงเยียนส่งเสียงตอบส่งๆ ในจมูก นับเป็นการตอบรับเขาแล้ว แต่ยังคงจ้องหน้าจออพติคอลต่อ

นานๆ ที่จะได้เห็นเขาติดสมองอัจฉริยะแบบนี้ ลู่อวี่เผยรอยยิ้มร้ายๆ แล้วยกมือข้างหนึ่งทำเอวขึ้นนิ้วสั่ง "ก็ไม่งกียามแล้วยังเล่นสมองอัจฉริยะอยู่อีก

* จิ้นเจียง เป็นเว็บไซต์ที่ใช้อ่านและเผยแพร่นิยายออนไลน์ที่ใหญ่มากแห่งหนึ่งของประเทศจีน

ทำการบ้านเสร็จหรือยัง ล้างหน้าแปรงฟันหรือยัง มา ตามฉันไปที่ห้องเลยนะ ต้องให้อาจารย์ผู้คุมทดสอบกฎในการนอนให้เธอแล้ว"

หมิงเยียนเมินเขา ยังคงอ่านต่อ

ลู่อวีเดินวนรอบโซฟาแต่ก็ยังดึงดูดความสนใจจากเขาไม่ได้ เลยกุ๊งตัวไปบนโซฟา ทั้งตัวลงข้างๆ หมิงเยียนประหนึ่งกระสุนปืนใหญ่ ยื่นศีรษะเข้าไปคลอเคลียกับไหล่อีกฝ่าย "ดูอะไรอยู่หรือรอน นำมอ่งเท่าผมรึเปล่า เอ๊ะ ทำไมผมเห็นหน้าจอกอพิศคอสมอ่งอัจฉริยะของพี่ชัดจังเลย"

หน้าอินเตอร์เฟซสมอ่งอัจฉริยะของหมิงเยียนปรากฏตรงหน้า แทบไม่ต่างอะไรจากตอนที่เขามองสมอ่งอัจฉริยะของตัวเองเลย

ลูกโป่งท่านประธานมอ่งบน "เพราะพวกนายแต่งงานกันแล้วไง เลยมีสิทธิของคู่สมรส"

"ว้าว จันทันอกใจยากเลยสิ" ลู่อวีถูกกลืนเคลียหน้าตัวเองกับลาดไหล่อุ่นร้อนหอมสดชื่น อดอ้าปากขบเบาๆ ไม่ได้

หมิงเยียนเหลือบมอ่งเขา "ถ้าเลือกสกปรกนายต้องใช้คืนด้วยนะ"

"เดี๋ยวผมซักให้" ลู่อวีพอไม่โดนตีก็ขบๆ จับๆ ต่อบอย่างอารมณ์ดี "ซักมือให้ด้วย! กางเกงในใช้แล้วก็ให้ผมซัก...โอ้ย!"

หลังโดนไปหนึ่งปั๊บ ในที่สุดลู่อวีก็ประพติตัวดี นั่งดูสมอ่งอัจฉริยะกับหมิงเยียนอย่างสงบ

บนหน้าจอกำลังฉายคลิปสัมภาษณ์ของจับปลาดบนดินแล้ง ตอนนั้นลู่อวียังหนุ่มมาก เพียงแต่แวตวาไม่ได้ซุกซนเหมือนตอนอายุสิบแปด เขาดูสุขุมขึ้น ไม่น้อย แบ็กดรอปด้านหลังเป็นหน้าปกเรื่อง 'เงือกจอมราชัน' น่าจะเป็นงานโปรโมตหนังสือรูปเล่ม

พิธีกรถือหนังสือในมือ ถามอย่างนุ่มนวล "บนเนี่ยจะมีคำพูดว่านิยายที่จับปลาดบนดินแล้งเขียน คือเขียนถึงความไม่ยอมจำนนของตัวเองในวัยเด็ก เป็นเรื่องจริงไหมคะ"

ลู่อวี "เรื่องบางเรื่องตอนเด็กคิดยังไม่เข้าใจ เลยอยากตามหาคำตอบในหนังสือ แต่ในหนังสือก็ไม่มีเหมือนกัน ผมเลยเขียนหนังสือขึ้นมาเอง ที่จริง

ไม่ใช่แค่ผมหรอก แต่คนเขียนหนังสือหลายๆ คนต่างเขียนถึงเรื่องในใจตอนเด็กกันทั้งนั้น พวกเขา กำลังตามหาคำตอบที่ดีที่อยู่ในใจตัวเองตอนเด็กครับ"

พิธิกร "คุณไม่รู้คำตอบ จั้เขียนคำตอบออกมาได้ยังงั้หรือคะ"

ลู่อวี่ "เขียนตัวละครให้มีชีวิต รอให้เขาไปตีความด้วยตัวเอง ดูว่า เขาจะช่วยผมหาคำตอบเจอหรือเปล่า"

พิธิกร "จั้คุณเจอคำตอบหรือยังคะ"

ลู่อวี่ "เจอแล้วครับ ก็คือสิ่งที่ลู่อวี่ตงพูดในตอนจบ"

จากนั้นหน้าจอด้านหลังก็เปลี่ยนเป็นประโยคปิดท้ายของ 'เงือกจอมราชัน'

'ฝากความหวังแก่ผู้อื่น ฝั้รอให้เทพเจ้าดูแล ได้แต่ภาวนา ฝากความหวังไว้ที่ตัวจั้ ไม่ต้องรอเมตตา จั้เป็นเทพเจ้าเองได้'

แล้วการสัมภาษณ์ก็จบลงตรงนี้

ลู่อวี่ที่กำลังคาบชุดนอนบริเวณไหล่หึ่งเขียนใช้โอกาสนี้เอย่แทรก "อึๆ ผมเ่งจริงฯ ประโยคดัดจริตแบบนี้ก็เขียนเป็นรูปประโยคช่ชานที่คล่องจงได้ พอเอาคลิปลงในแพลตฟอร์มวิดีโอสั้น แล้วใส่คลิปรำดาบโบกกระบี่ที่ดูไม่รู้เรื่อง แต่โคตรเท่งไปด้วยต้องล้งสมองมากแน่ๆ"

หึ่งเขียนปิดจอออกพิดคอล ใช้นิ้วหยิกแก้มลู่อวี่ "ไหนดูหน่อย หน้านายมันหนาขึ้นไ้ใหม่เนี่ย หีม มีเนื้อหนังเพิ่มขึ้นมาจริงด้วย"

หึ่งเขียนชอบพวงแก้มน้อยๆ นั่นที่สุด เพราะว่าลู่อวี่เสียวอวี่กินอ่อยหลับสนิท รวกับหน่อไม้่องอกขึ้นมา สันกรมคมกริบราวกับมีดกลายเป็นสันกรมละมุนฯ ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาที่มักจะอดโรยดูปล้งมีชีวิตชีวาขึ้นมา

"น่่มเ่งสู่มือดีไ้ใหม่ละ ฝั้อยากกัดสักคำใหม่" ลู่อวี่พองแก้ม ลองยั่วอีกฝ่าย

หึ่งเขียนจ้องมองด้วยใบหน้าเหมือนยืมแต่ไม่ยืมครู่หนึ่ง แล้วค่อยๆ ขยับเข้าไปหาจริงฯ

ลมหายใจข่มขึ้นเงือกกลิ่นมันต์เย็นฯ ของยาสี่พันฟ้งอยู่ในบริเวณที่จุมูกลู่อวี่

สามารถสัมผัสได้ ทำให้ขนอ่อนทุกเส้นบนใบหน้าเขาตั้งชัน ประจุไฟฟ้าใน
สวนดอกไม้แห่งเขาที่ถูกรดน้ำจากระบบสปริงเกอร์ หย้าทุกใบล้วนชูขึ้นขึ้นมา
อย่างอ่อนคลาย ส่งเสียงให้ร้องด้วยความยินดี เฝาคอยความชุ่มฉ่ำแสนหวาน
มากกว่านี้

ตอนนั้นเองลู่ตงตงพลันส่งเสียงเรียกเข้า หน้าจอออปติคอลแสดงชื่อ
'พ่อเลี้ยง'

หมิงเยียนหยัดตัวตรงทันใด พร้อมกับเก็บนิ้วมือที่หยิกแก้มเขาเบาๆ
กลับมา

นาที่นี้ลู่อวี่หึ่งหงิดจนเหมือนจะฆ่าคนได้ ขมวดคิ้วพลาตคว้าวลู่ตงตง

"ให้ฉันรับเถอะ" หมิงเยียนขวางเขา

"ไม่เป็นไร" ลู่อวี่กุมมือหมิงเยียนมาจรดได้จุมูกแล้วสุดลึกลงหนึ่งที่ ใจเขา
สงบลงไปเป็นเวลาสั้นๆ ก่อนยกมือขึ้นรับสาย

เสียงคุณพ่อลู่ตงตงมาจากปลายสาย ยังคงไม่มีความเกรงใจต่อกันเหมือนเคย
ทันทีที่เอ่ยปากก็ชักใช้เชิงตำหนิ "แกพูดเรื่องพวกนั้นนอกโลกไฟทำไม แกมีอะไร
ไม่พอใจก็มาพูดกันส่วนตัวนี่ ไปพูดอะไรไร้สาระในโลกไฟที่มีคนดูเป็นสิบล้าน แก
รู้ไหมว่ามันส่งผลกระทบต่อที่บ้านขนาดไหน"

ลู่อวี่ได้ยินแล้วอึ้งงัน ก่อนจะข้ามเวลามา ครั้งที่ทะเลาะกับที่บ้าน
อย่างรุนแรงที่สุดผ่านไบนานมาก เขาไม่ได้ยินคำตำหนิตรงไปตรงมาแบบนี้
มาพักใหญ่ๆ แล้ว

ตอนที่ทะเลาะกันรุนแรงที่สุด พ่อเลี้ยงแม่เลี้ยงคนหนึ่งเล่นบทราย
คนหนึ่งเล่นบตติ คุณพ่อลู่ตำหนิเขาเสียงดัง ถึงขั้นหยิบไม้พลองมาทุบตี ส่วน
คุณแม่ลู่ร้องห่มร้องไห้เกลี้ยกล่อมคุณพ่อลู่ แต่พูดไปทั่วว่าเขาหัวขบถกตัญญู
ตอนนี้ผ่านมาสิบปีแล้ว คุณเหมือนจะไม่มีอะไรดีขึ้นสักเท่าไร

ดังคาด ไม่นานนักเสียงร้องไห้ฟูมฟายของคุณแม่ลู่ก็ดังลอดเข้ามา
"น้องชายเธอยังเรียนอยู่เลย เธอเล่นพูดชื่อเขาออกมาแบบนี้ ถ้าเพื่อนร่วมชั้น
รวมแกลั้งเขาขึ้นมาจะทำยังงั้น"

ไม่รอให้ลู่อวี่ตั้งสติได้ หมิงเยียนที่ปกติไม่เคยรบกวนใครตอนคุยโทรศัพท์

พลันพูดแทรก "ผมขอพูดอะไรสักอย่างหน่อยครับ ลู่ถึงเจอเคยออกทีวีแล้ว ทั้งสองท่านไม่ควรโทษว่าที่ข้อมูลส่วนตัวเขาหลุดออกไปเป็นความผิดลู่วีนะครับ"

ฝั่งนั้นเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนที่คุณแม่ลู่จะพูดขึ้นมาเสียงเบา "ใช้ลูกชาย คนนั้นของตระกูลหมิงหรือเปล่า"

คุณพ่อลู่เงียบสักพัก ไม่ตอบทสนทนากับหมิงเยียน "ลู่วี่ ช่วงนี้ กลับมาบ้านน้อยสิ มีเรื่องอยากจะทำอะไรก็ทำ"

ลู่วี่สูดหายใจเข้าลึก หัวเราะเยาะ "ช่วงนี้ผมยุ่งมาก ถ้าพวกคุณ อยากเจอผมก็ติดต่อเลขาฯ ผมแล้วกัน อ้อ จริงสิ อย่าให้ลูเจินนี้แจ้นมาก่อ ความวุ่นวายที่บริษัทผมอีก ช่วงนี้ต้องขึ้นไลฟ์ทุกวัน ถ่ายติดเธอขึ้นมาคนที่จะ ชายหน้าไม่ใช่ผมหรอกนะ"

ว่าจบลู่วี่ก็ตัดสาย ก่อนกดปุ่มตัดสาย อารมณ์คุกรุ่นยากจะสงบ

คำพูดจากพ่อแม่ที่เลี้ยงเขามาจนโต ต่อให้ธรรมดามากๆ ก็ทำให้หวนนึกถึงความทรงจำฝังใจ กระตุ้นอารมณ์ต่างๆ ขึ้นมาอัดแน่นในมิติ

หมิงเยียนมองเขาอย่างเป็นห่วง ลู่วี่ ก็โผล่ขึ้นมาแบบไม่มีปี่ซุญ "สองปีก่อนลู่ถึงเจอเคยออกกรายการวไรต์ลูกเศรษฐี เรื่องแดงตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว"

"ผมไม่โทษตัวเองเพราะเรื่องแบบนี้หรอก" ลู่วี่ก้มหน้า น้ำเสียงติดเยยหย่น "เขาพูดกับเพื่อนๆ ในห้องว่าตัวเองเป็นคุณชายตระกูลลู่ตั้งแต่ ป.หนึ่ง แล้ว พวกเขาแค่อยากปีบบังคับโดยอ้างศีลธรรมเฉยๆ ตั้งแต่สิบขวบผมก็ได้ยินคำพูด พวกนี้ทุกวัน ฟังจนหูด้านไปนานแล้วครับ"

หมิงเยียนขมวดคิ้ว ยื่นมือไปแตะหลังลู่วี่เบาๆ ก่อนลูบท้ายทอยของเขา "ถ้านายไม่อยากเจอคนตระกูลลู่ก็ไม่ต้องไป ตระกูลลู่ในตอนนี้ไม่ใช่สิ่งที่ลู่เสียวี่วี่ วัยสิบแปดจะจัดการได้"

ลู่วี่ประหนึ่งของเล่นขนนุ่มๆ ไม่มีน้ำหนัก พอถูกลูบท้ายทอยไปที่หนึ่ง ก็ตัวอ่อนโยบ เกาะแคะแนบอ้อมอกหมิงเยียนอย่างกับปลาหมึก "ไม่เป็นไร แค่นี้ก็ให้ผมหอมๆ สักพอดก็ดีขึ้นแล้ว"

หมิงเยียนมองคนในอ้อมแขนด้วยความหมั่นไส้ทั้งยังนำหัวเราะ จึง ไม่ผลักเขาออกไปอย่างหาได้ยากยิ่ง

再少年 2
Zai Shao Nian 2

ต้นฉบับภาารกจิพิชิตหัวใจคุณสามี 2
ลวี่เหยี่ยเขียนเฮ่อ เขียน
qMondae แปล

จำนวน 328 หน้า
ราคา 379 บาท

Published originally under the title of 《再少年》(Zai Shao Nian)
Copyright © 绿野千鹤 (Lyu Ye Qian He)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3448-4

ภาพประกอบ -时六-
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บัค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ว่ากันว่าไม่มีความสำเร็จใดไร้ซึ่งอุปสรรค

บริษัทกำลังจะไปได้สวยแสบๆ แต่ดันเจอหินก้อนโตอย่างตระกูลลู่อเข้ามาขวางเสียได้
ถ้าแค่ทวงบุญคุณยังพอทน แต่เอาเรื่องแม่ที่แท้จริงของเขามาเป็นเครื่องต่อรองนี่พอเลย

คนอย่างลู่อวีไม่มีวันใจอ่อนให้กับตระกูลนี้อีกต่อไป

แม้จะต้องเจอกับวิธีสกปรกใดๆ ก็ตาม

เพราะเขายังมีคู่ชีวิตอย่างหมิงเยี่ยนคอยอยู่เคียงข้างเสมอ

เพิ่งแก้ปัญหาหน้าได้ไม่นานก็ต้องมาปวดหัวยิ่งกว่า

เมื่อตัวตนของเขาไม่ได้เป็นอย่างที่คิด

ใจหนึ่งก็รู้สึกดีที่อย่างน้อยก็ไม่ต้องแยกจากพี่เยี่ยนที่เขารัก

แต่อีกใจก็เคลือบแคลงว่าเป็นแบบนี้มันจะจริงหรือ...

หรือจริงๆ แล้วทุกอย่างเป็นเรื่องที่เขาคิดไปเองทั้งหมดกัน!?

Warning: violence

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3448-4

9

ราคา 379 บาท